

Sygnatura akt IV U 159/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ryszard Sułtanowski

Protokolant: Małgorzata Podkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **M. S.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia z dnia 09.03.2013r. znak (...). (...)

w przedmiocie ustalenia stopnia niepełnosprawności

odwołanie oddala

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. S. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) o stopniu niepełnosprawności z dnia 09.03.2013 r. i zaskarżając je w całości zarzucił:

- sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym ustalenie, że nie spełnia przesłanego do uzyskania uprawnienia, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, tj. przyznania karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych,

- naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych tj. przyznanie karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych. Wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia lub jego zmianę i ustalenie, że spełnia on przesłanki do uzyskania karty parkingowej.

Strona pozwana, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...), wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pisma wskazała, że stan zdrowia wnioskodawcy uzasadniał zaliczenia go do lekkiego stopnia niepełnosprawności i ustalenie, że nie spełniał on przesłanego z art. 8 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S., urodzony w dniu (...) jest z zawodu kierowca samochodów osobowych. Wnioskodawca w 2004 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu w wyniku którego doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. Ponadto wnioskodawca cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomą dyskopatią bez objawów korzeniowych

i ograniczenia ruchomości. Stan zdrowia wnioskodawcy nie pozwala na zaliczenia go do żadnego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca nie spełnia tym samym także przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

dowód: opinia biegłego lekarza ortopedy S. G. k. 14-15

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z treści odwołania wnioskodawcy M. S. wynika, iż domagał się on w niniejszym postępowaniu ustalenia, że spełnia on przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Ww przepis stanowi, że osoba niepełnosprawna o obniżonej sprawności ruchowej, kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym kartą parkingową może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami, o których mowa w art. 7 ust. 2. Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w wyroku z dnia 03 kwietnia 2008 r. wydanym w sprawie (...) Sa/Go (...) wskazał, że przepisy art. 8 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym należy odczytywać w ten sposób, że prawo do karty parkingowej przysługuje osobie niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej, która legitymuje się wydanym przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności lub orzeczeniem wydanym przez organy rentowe równoważnym na mocy przepisów szczególnych z orzeczeniem o niepełnosprawności. Jeżeli niepełnosprawność ma charakter znaczny lub umiarkowany prawo do karty parkingowej przysługuje bez względu na rodzaj kodu określającego przyczynę niepełnosprawności. Jeżeli natomiast niepełnosprawność ma charakter lekki, prawo do karty parkingowej przysługuje jedynie wówczas, gdy przyczyna niepełnosprawności została oznaczona kodem R lub N. (LEX nr 489203). W uzasadnieniu ww orzeczenia wskazano także, że przesłanki do nabycia karty parkingowej określa art. 8 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Do jej uzyskania konieczne jest łączne spełnienie następujących warunków: posiadanie orzeczenia o zaliczeniu do jednego z trzech stopni niepełnosprawności, oznaczenie tej niepełnosprawności kodem R lub N oraz posiadanie obniżonej sprawności ruchowej. Wprawdzie strona pozwana zaliczyła wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności i symbol niepełnosprawności określiła jako 05-R oraz 10-N (vide orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 04.12.2012 r.), to jednak z opinii biegłego lekarza ortopedy S. G. sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania wynika, że wnioskodawca nie ma obniżonej sprawności ruchowej, co więcej stan zdrowia wnioskodawcy nie pozwala na zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Znamiennym było, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Nie jest zatem miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjna z nią ocena wnioskodawcy co do faktów będących przedmiotem opinii. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W ocenie Sądu, opinia biegłego sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania jest wiarygodna i poparta szerokimi badaniami medycznymi. Opinia została wydana po przeprowadzeniu wywiadu lekarskiego, badań oraz analizie dokumentacji medycznej. Zatem należało uznać, że była ona oparta na wszechstronnej ocenie stanu zdrowia wnioskodawcy. Na jej podstawie Sąd ustalił, że wnioskodawca M. S. nie ma ograniczonej sprawności ruchowej, a tym samym nie spełnia kryteriów określonych w art. 8 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Także strony postępowania jej nie kwestionowały.

Wskazane powyżej okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. 477¹⁴ §1 kpc).